

A ... Ítéltábla a Héjja Ügyvédi Iroda (fél címe 1, ügyintéző: dr. Héjja Eszter ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek, II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű, Nagy-Fekete-Kozák és Pátzay Ügyvédi Iroda (fél címe 2, ügyintéző: dr. Nagy Gábor ügyvéd) által képviselt III.rendű alperes neve (**III. rendű alperes címe**) III. rendű alperesek ellen szerződés teljesítése iránt indított perében a ... Törvényszék 2014. április 10. napján meghozott 38.P.20.698/2010/57. számú ítélete ellen a III. rendű alperes részéről 58. és 61. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A ... Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a III. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 667.000 (Hatszázhatvanhétezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak felhívásra 380.200 (Háromszáznyolcvanezer-kettőszáz) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A ... Törvényszék 2014. április 10. napján meghozott 38.P.20.698/2010/57. számú ítéletével kötelezte a II. és III. rendű alpereseket, hogy 15 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 4.752.210 forint tőkét, és ezen tőke után 2008. december 16. napjától a kifizetés napjáig évi 16,26%-os mértékű késedelmi kamatát. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Rendelkezett arról, hogy a felek maguk kötelesek viselni a költségeiket és az állam által előlegezett 190.500 forint szakértői díjat az állam viseli.

Az ítéletében megállapított tényállás szerint a felperes (korábbi nevén: ... Bank Zrt.) továbbá az ... Kft. (a továbbiakban: kereskedő) I. rendű alperes között 2007. szeptember 1. napján megállapodás jött létre, miszerint annak időtartama alatt 30.000.000 forintos limit figyelembe vételével készletfinanszírozás céljából kölcsönszerződéseket kötnek a megállapodás 2. számú mellékletét képező szerződések alapján.

A kereskedő biztosítékként vételi jogot engedett a finanszírozó javára, továbbá a kereskedő a megállapodás 9. számú melléklete alapján kiállított adásvételi szerződést volt köteles biztosítékként átadni a gépjárművek törzskönyvével a finanszírozó felperesnek.

A II. és III. rendű alperesek az ... Kft. tulajdonosaiként, illetve vezető tisztségviselőiként 2007. szeptember 1. napján a fenti készletfinanszírozási megállapodás alapján 30.000.000 forint összeghatárig megkötésre kerülő egyedi kölcsönszerződések alapján nyújtott összegek, valamint

járadékai és egyéb költségek felperes részére történő visszafizetésére készfizető kezességet vállaltak.

A fenti készletfinanszírozási szerződés alapján megkötött ... számú kölcsönszerződéssel 2007. szeptember 26. napján CHF devizanemben nyilvántartott kölcsönként 1.470.000 forint került lehívásra 2008. június 26-ai lejáratával a kereskedő részéről az ... forgalmi rendszámú ... típusú gépjárműre, míg a ... számú kölcsönszerződéssel 2008. január 15. napján 7.000.000 forint került lehívásra a ... típusú ... forgalmi rendszámú személygépkocsira.

A felperes 2008. december 15. napján a szerződés III.8. a) pontja alapján a készletfinanszírozási keretszerződést azonnali hatállyal felmondta, egyben értesítette a kereskedőt, hogy a készletfinanszírozási szerződés lezárásakor fennálló tartozás 15.541.316 forint. A felmondáskor ezen két gépjármű után a kölcsöntartozás tőke része 1.654.531 forint és 7.637.879 forint, összesen 9.292.410 forint volt.

Ugyanezen a napon a felperes a ... típusú, ... forgalmi rendszámú, valamint a ... típusú, ... forgalmi rendszámú személygépkocsira a szerződés III.8. c) pontja alapján gyakorolta a vételi jogot. Felszólította a kereskedőt, hogy 5 naptári napon belül gondoskodjon a gépjármű átadásáról.

A ... forgalmi rendszámú gépkocsit 2008. december 21. napján, a ... forgalmi rendszámú ... típusú gépkocsit 2008. december 25. napján, míg az ... forgalmi rendszámú (utóbb ...) ... típusú gépjárművet 2009. január 5. napján a kereskedő a felperes birtokába adta. Az azokra fennálló vételi jog gyakorlását követően a kereskedő és a felperes a közöttük létrejött adásvételi szerződéseket felbontották, így a gépjárművek a kereskedő tulajdonában maradtak.

Az ... Kft. a felperes megbízásából a ... (korábban ...) forgalmi rendszámú ... típusú gépjárművet 740.000 forintért, a ... forgalmi rendszámú ... típusú gépjárművet 3.500.000 forintért, a ... forgalmi rendszámú ... típusú gépjármű 1.700.000 forintért értékesítette.

A perbeli készletfinanszírozási szerződés 9. számú mellékletét képező adásvételi szerződésekben eladóként az Kft. került feltüntetésre minden esetben. Valamennyi adásvételi szerződés 2. pontjában akként rendelkeztek, hogy a személygépkocsi vételára megegyezik a nyilvános árverésen a vevő által ajánlott árral, mely összeget a vevő az eladó képviselőjében eljáró ... Zrt. részére köteles megfizetni. Az eladó az adásvételi szerződés aláírásával visszavonhatatlanul hozzájárult ahhoz, hogy a személygépkocsi vételárának összegét az eladó megbízásából eljáró felperes vegye át és a közöttük létrejött megállapodásból és a kölcsönszerződésekből eredő, eladót terhelő tartozásba beszámítsa.

A perbeli gépjárművek valós forgalmi értéke a szerződések megkötése során hozzávetőlegesen 900.000 forint, 5.000.000 forint és 2.100.000 forint volt.

A felperes a 2009. május 22. napján kelt, a III. rendű alperesnek, mint a kereskedő vezető tisztségviselőjének írt levelében fennálló tartozásként 10.129.851 forint késedelmes részletet, 652.020 forint esedékes szolgáltatási díjat, továbbá 5.000 forint késedelmi kamatot, összesen 10.786.871 forint tartozást rögzített, melyből 1.036.766 forint levonását tartotta szükségesnek.

A 2009. június 5. napján kelt, a kereskedő vezető tisztségviselőjeként a II. rendű alperesnek címzett levelében a felperes az ... (helyesen ..., utóbb ...) forgalmi rendszámú gépjármű után fennálló tőketartozást 1.871.750 forintban, a ... forgalmi rendszámú gépjármű után 8.640.649 forintban jelölte meg.

A felperes a 2009. november 11. napján kelt és 2009. november 13. napján átvett levelében felszólította a II. rendű alperest a tartozás 15 napon belül történő maradéktalan rendezésére. A tartozás összegét 9.292.410 forintban és annak 2008. december 16. napjától számított 16,25%-os mértékű kamatában jelölte meg.

A fizetési meghagyás kibocsátásával indult és a III. rendű alperes ellentmondása folytán valamennyi kötelezett tekintetében perré alakult eljárásban a felperes leszállított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze a II. és III. rendű alpereseket, mint kezeseket egyetemlegesen 6.812.210 forint tőketartozás és ezen tőketartozás után 2008. december 16. napjától a kifizetés napjáig számítottan járó évi 16,25%-os mértékű késedelmi kamata megfizetésére. Kérte, hogy a bíróság az alpereseket marasztalja egyetemlegesen a perköltségben.

A bíróság a 2012. január 17. napján jogerős 20. számú jogerős végzésében a pert a kereskedő, mint a per korábbi I. rendű alperese, és a felperes közötti pert megszüntette.

II. rendű alperes a per során nem tett nyilatkozatot.

A III. rendű alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Arra hivatkozott, hogy a felperesi követelés adója alapvetően a per korábbi I. rendű alperese volt, ezért a követelés vele szemben nem érvényesíthető.

Kezesi felelősségének fennállása esetére beszámítási kifogással élt. Beszámítani kívánta az I. rendű alperestől engedményezés útján megszerzett 2.480.200 forint jutalék megfizetése iránti követelését, valamint 2.060.000 forintot, amely a perbeli gépjárművek értékesítéskori valós forgalmi értéke és a befolyt vételárak közötti különbözet. A keresettel érvényesített követelést ezt meghaladóan elismerte.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása szerint a felperesnek a II. és III. rendű alperesekkel szemben egyetemlegesen támasztott követelésének fennállását a Ptk. 523. §-a, 272. § (1) bekezdése, 273. § (1) bekezdése és a 275. §-a alapján vizsgálta.

A Pp. 163. § (2) bekezdésében foglaltak szerint a III. rendű alperes elismerésére figyelemmel, továbbá a II. rendű alperes által bírói felhívás ellenére kétségbe nem vont tényállítás alapján a felperes által csatolt okirati bizonyítékok - tartozáskimutatás, felszólító levelek, azok kézbesítését igazoló feladóvevény másolatok, készletfinanszírozási megállapodás, kezességvállalási nyilatkozatok - alapján megállapította, hogy a felperes kellően bizonyította a devizában nyilvántartott kölcsönszerződések létrejöttét és tartalmát, a nyújtott kölcsön összecszerúséget, és az az után kikötött késedelmi kamatot (fizetési meghagyás F/9. számú melléklete és F/6. számú felszólító levél). A Ptk. 272. § (1) bekezdése és Ptk. 275. §-a alapján megállapította, hogy az alperesek nem vitatták kezesi minőségüket és azok tartalmát az okiratok is kellően tartalmazták, amelyek alapján kezességük egyetemleges és a járulékokra is kiterjedt.

Rögzítette, hogy a III. rendű alperes csak a legutolsó előkészítő iratában hivatkozott először arra, hogy nem kellően kimunkált a kereset a tekintetben sem, hogy a késedelmi kamat milyen időpontban esedékes és a mértékét mi alapján határozta meg a felperes. Ezért a késedelmi kamat mértékét és annak esedékességét is vitatta figyelemmel arra, hogy a jegybanki alapkamat mértéke jelentősen alacsonyabb. Az elsőfokú bíróság azonban a Pp. 8. § (1) bekezdésének rendelkezésére is figyelemmel fogadta el való tényként a II. rendű alperes által kétségbe nem vont felperesi tényállításokat a Pp. 163. § (2) bekezdése alapján. Kiemelte, hogy a kereset előterjesztésére két gépjármű beszerzéséhez nyújtott kölcsön alapján a felmondás napjára vetített tőketartozás és

járulékaik szerint került sor, így a III. rendű alperes alaptalanul kifogásolta kizárólag legutolsó előkészítő iratában, hogy az nem világos. Hangsúlyozta, hogy a 19. számú jegyzőkönyvben a III. rendű alperes kifejezetten akként nyilatkozott, hogy „a beszámítási kifogás és a gépjárművek értékesítésével kapcsolatos vételár levonását követően fennmaradó összeget...elismeri”, ezért az elsőfokú bíróság ehhez képest határozta meg a bizonyítás kereteit és folytatta le azt, ezért a III. rendű alperes magatartását a Pp.141.§ (6) bekezdésében foglaltak szerint értékelte.

Kifejtette, hogy az ily módon bizonyítottanak elfogadott tények nyomán az alperesek tartoztak bizonyítani ellenbizonyítás keretében, hogy a kölcsönszerződés nem jött létre, eltérő tartalommal jött létre, illetve az egészben, vagy részben visszafizetésre került. E körben az alperesek a kölcsönösszagszerűsége és járulékaik tekintetében előadottakat nem döntötték meg eredménnyel.

Tekintettel arra, hogy a felperes a III. rendű alperes beszámítási kifogásában foglaltakat a jutalék tekintetében elismerte és ezzel a keresetét a per során leszállította, a perköltségviselés tekintetében e körben pervesztesnek tekintette az elsőfokú bíróság.

A Ptk. 273. § (1) bekezdése szerint vizsgálta az elsőfokú bíróság a III. rendű alperes kezes által érvényesített és a II. rendű alperesre is kiható azt a kifogást, hogy a felperes az I. rendű alperes tulajdonát képező gépjárműveket a jogviszonyuk felszámolása során kötött megbízási szerződésbe ütközően forgalmi értékük alatt adta el, ezért a saját felróható magatartására visszavezethető árkülönbözet az alperesekkel szemben nem érvényesíthető.

A lefolytatott bizonyítás alapján megállapította, hogy a perbeli értékesített gépjárművek valós forgalmi értéke összesen 8.000.000 forint volt, mellyel szemben a felperes mindösszesen 5.940.000 forintot realizált és számolt el tartozásába. Erre figyelemmel a felperes a Ptk. 474. § (2) bekezdésébe ütköző magatartása folytán ezen összegek különbözeteként 2.060.000 forint beszámítása lehetséges a 6.812.210 forint tőketartozásba a Ptk. 296. § (1) bekezdése szerint, így a követelés ennek erejéig megszűnt. Ugyanakkor az így fennmaradó tőketartozás után a Ptk. 298. § a) pontja alapján, azaz 2008. december 16. napjától a kifizetés napjáig számítottan járó évi 16,25%-os mértékű kikötött mértékű késedelmi kamat megfizetésére kötelesek az alperesek, a Ptk. 275. §-a alapján egyetemlegesen.

Rámutatott, hogy az alperesek a Pp. 276. § (2) bekezdése alapján kezesi minőségük alól történt felszabadulásukat egyéb tekintetben nem bizonyították, arra még csak nem is hivatkoztak.

Tekintettel arra, hogy a felperes és az alperesek pernyertességének és pervesztességének aránya, valamint az előlegezett költségek összege között nem volt számottevő különbség, az elsőfokú bíróság a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján akként rendelkezett, hogy mindegyik fél maga viseli a saját költségét, a III. rendű alperest illető részleges költségmentességre figyelemmel meg nem fizetett 190.500 forint szakértői díjat pedig minderre figyelemmel a 6/1986 (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Az ítélet ellen a III. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést.

Elsődleges fellebbezési kérelme az elsőfokú ítéletet részbeni megváltoztatásával a felperes keresetének teljes elutasítására irányult, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta.

Indokai szerint a felperes nem tett eleget bizonyítási kötelezettségének, keresete összagszerűségét

nem igazolta, nem tudta számszakilag alátámasztani, hogy a keresetlevélben megjelölt követelés milyen számítás alapján kalkulálható és ezen kalkuláció milyen módon ellenőrizhető vissza. A Pp. 164. § szerint a keretszerződés alapjául szolgáló követelésösszege meghatározása könyvszakértői kompetenciába tartozott, azonban a felperes szakértő kirendelésére irányuló indítványt nem terjesztett elő és az elsőfokú bíróság e bizonyítási teherről nem adott tájékoztatást a feleknek.

Állította azonban, hogy a követelés érvényesíthetősége megszűnt, miután a főkötelezett felszámolás útján megszűnt, így a vele szemben fennálló követelés nem érvényesíthető bírósági úton. Kezesként felszabadult a kötelelem alól és a jövőben semmilyen igény nem érvényesíthető vele szemben. Kifejtette, hogy a felperes nem igazolta, hogy a felszámolási eljárásban a Csöd tv. 37. §-ában foglalt 180 napos határidőn belül érvényesítette követelését az I. rendű alperessel szemben. Ezen határidő elmulasztása ugyanis jogvesztéssel jár, így sem a főkötelezettel szemben, sem pedig a kezessel szemben nem érvényesíthető követelés.

Sérelmezte, hogy az ítélet indokolása nem tartalmaz utalást arra, hogy a felperes a per során elállt keresetétől I. rendű alperessel szemben, ezért a Pp. 221. §-ában foglalt tartalmi követelményeknek nem felel meg az ítélet.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Kérte a III. rendű alperes marasztalását az ügyvédi megbízási szerződésben kikötött megbízási díjnak megfelelő költségekben.

Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú eljárás során a III. rendű alperes 2011. szeptember 6. napján tartott tárgyaláson tett nyilatkozatára figyelemmel az őt terhelő bizonyítási kötelezettségnek mindenben eleget tett. Kereseti követelésébe a beszámítás alapját képező jutalék összegét beszámította, az elsőfokú bíróság pedig jogszerűen járt el, amikor ítéletében a felperes követeléséből levonta a gépjárművek szakértő által megállapított értékének és a tényleges eladási ár összegének a különbözetét, és egyéb bizonyítást az elismerésre tekintettel nem rendelt el. A III. rendű alperes azzal, hogy legutolsó beadványában hivatkozott a felperesi keresetösszege meghatározásának bizonyítatlanságára, perelhúzó magatartást valósított meg. Ennek következtében az elkésett hivatkozást a bíróságnak joga volt figyelmen kívül hagyni és érdemben helyes ítéletét közel négy év után a rendelkezésre álló iratok és nyilatkozatok gondos mérlegelését és részletes bizonyítás lefolytatását követően meghozni. Az elsőfokú eljárás során egyetlen alkalommal sem hivatkozott a III. rendű alperes arra, hogy könyvszakértő igénybevételét tartja szükségesnek a felperesi követelés tisztázásához, így hivatkozása nem vehető figyelembe.

Az 1/2010. számú PJE határozatra hivatkozással kifejtette, hogy az ... Kft. törlését megelőzően a felperes keresetét már 2010. május 4. napján benyújtotta, azaz követelését korábban érvényesítette a III. rendű alperessel szemben, így a III. rendű alperes nem hivatkozhat alappal a kötelelem alóli felszabadulására.

Kiemelte a felperes, hogy a III. rendű alperes fellebbezésben tett előadása e körben új előadásnak minősül, melynek a másodfokú eljárás során nem is lehet helye.

A felperes kifejtett álláspontja szerint elegendő, hogy az elsőfokú ítélet rögzíti a per ... Kft.-vel szembeni megszüntetését, az elsőfokú bíróság annak indokolására nem volt köteles az ítéletben, hiszen azt megtette a 20. számú végzésben.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a keresetet részben elutasító rendelkezései a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján fellebbezés hiányában jogerőre emelkedtek, ezért az ítélet tábla kizárólag az elsőfokú ítélet marasztaló rendelkezéseit bírálta felül.

Nem indokolt a másodlagos fellebbezési kérelem teljesítése, az elsőfokú ítélet Pp. 252. § (2), illetve (3) bekezdése szerinti hatályon kívül helyezése, mert az elsőfokú bíróság az eljárás szabályait nem sértette és a jogvita elbírálásához nincs szükség további bizonyítás lefolytatására. Az ítélet tábla ezért a fellebbezést érdemben bírálta el, és megállapította, hogy az elsődleges fellebbezési kérelem sem alapos. Az elsőfokú bíróság a feltárt adatok okszerű, a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt elveknek maradéktalanul megfelelő értékelésével helyesen állapította meg a tényállást. Az arra alapított érdemi határozata helytálló, döntését a jogszabályok pontos megjelölésével, részletesen megindokolta, és az ítélet tábla az elsőfokú ítélet ténybeli és jogi okfejtésével is maradéktalanul egyetért. Ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a helyes indokokra visszautalással a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján, a 254. § (3) bekezdése szerint helybenhagyta.

A fellebbezési érveléssel szemben kiemeli, hogy a perben a bíróságnak a Pp. 3.§ (1) és (2) bekezdéseiből következően mindenekelőtt a jogvita kereteit, vagyis a kereset és az ellenkérelem tartalmát kell tisztáznia. A Pp. 3.§ (3) bekezdését helyesen a Pp.3.§ (1) és (2) bekezdéseivel összhangban kell értelmezni és alkalmazni.

A Pp.121.§ (1) bekezdés c./ pontja kimondja, hogy a keresetlevélben fel kell tüntetni többek között az érvényesíteni kívánt jogot, az annak alapjául szolgáló tényeknek és azok bizonyítékainak előadásával. A felhívott jogszabályi rendelkezés a kereset szubsztanciálását követeli meg, azaz a felperesnek az érvényesíteni kívánt jogra vonatkozó minden releváns tényről elő kell adnia.

A Pp. A „tárgyalás menete” cím alatt található 139.§-a akként rendelkezik, hogy a felperes nyilatkozata után az alperes terjeszti elő ellenkérelmét, amely vagy a per megszüntetésére (157.§) irányul, vagy érdemi védekezést, illetve ellenkövetelést (viszontkereset, beszámítás) tartalmaz a felperes kereseti kérelmével szemben. Az ellenkérelemben elő kell adni az annak alapjául szolgáló tényeket és ezek bizonyítékait.

Az érdemi védekezést tartalmazó ellenkérelemnek tehát egyértelmű, részletes tényelőadást kell tartalmaznia arra, hogy az alperes a felperesi követelést vagy annak egyes részeit mennyiben és milyen okból vitatja, a követelésből mennyit és miért tart elfogadhatónak, illetve nem elfogadhatónak, s mindehhez meg kell jelölni, hogy az ellenkérelem milyen tényeken, a hivatkozott tények milyen bizonyítékokon alapulnak.

E nyilatkozatok alapján állapíthatja meg a bíróság az ügy eldöntése szempontjából releváns, vitatott, bizonyításra szoruló tények körét, amelyekkel kapcsolatban azután a felek részére a Pp. 3.§ (3) bekezdése szerinti tájékoztatást meg kell adnia. A bizonyításra szoruló tényekre vonatkozó előzetes tájékoztatási kötelezettségének ugyanis a bíróság anélkül nyilvánvalóan nem tud eleget tenni, hogy maga előzetesen meg nem állapítaná, illetve a felek számára meg nem jelölné: melyek azok az anyagi jog szabályai szerint releváns tények, amelyek az igényérvényesítéshez, illetőleg a védekezéshez szükségesek.

A Pp. 3.§-ának (3) bekezdésében előírt tájékoztatási kötelezettség célja annak biztosítása, hogy a fél a bizonyítási indítványait a jóhiszemű és célszerű pervitel követelményeinek megfelelően előterjeszthesse.

A Pp. 163.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján a bíróság a per eldöntéséhez szükséges tények megállapítása végett bizonyítást rendel el, azonban a Pp. 163. § (2) bekezdése értelmében az ellenfél beismerése, mindkét fél egyező vagy az egyik félnek az ellenfél által bírói felhívás ellenére kétségbe nem vont előadása folytán valónak fogadhat el tényeket, ha azok tekintetében kételye nem merül fel.

A felperes a keresetében előadta, hogy a csatolt keretszerződés szerint létrejött kölcsönszerződések alapján milyen összegű kölcsönök nyújtására került sor I. rendű alperes részére, majd a felmondására tekintettel lejárt követelése tőke összegét és a késedelmi kamat szerződés szerinti mértékét is megjelölte. Állította, hogy az alperesek kezességet vállaltak az I. rendű alperesnek nyújtott kölcsönök visszafizetéséért, az azt igazoló szerződést csatolta.

Az elsőfokú bíróság az első tárgyalásra szóló idéző végzésében figyelmeztette az alpereseket, hogy az első tárgyaláson elő kell terjeszteniük az ellenkérelmüket, abban elő kell adni az annak alapjául szolgáló tényeket és ezek bizonyítékait. A III. rendű alperes részére az idéző végzés 2010. szeptember 19. napján kézbesítésre került.

Az elsőfokú bíróság által tartott tárgyalásokról készített jegyzőkönyvek a Pp. 117. § (2) bekezdés b) pontjának megfelelően tartalmazzák, hogy a III. rendű alperes beszámítási kifogást terjesztett elő, az annak összegét meghaladó felperesi kereseti követelést azonban elismerte.

A felperes kölcsönszerződések alapján fennálló elismert követelésével kapcsolatos állításaira nézve további védekezést és azt megalapozó tényeket, bizonyítási indítványt az elsőfokú bíróság tájékoztatása ellenére sem terjesztett elő az utolsó tárgyalás napjáig annak ellenére, hogy az elsőfokú bíróság tájékoztatta a feleket - utalással a Pp. 141. §-ának (6) bekezdésében foglaltakra -, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján hozza meg határozatát.

Kizárólag az utolsó tárgyalás napján, 2014. április 10. napján a bíróságra érkezett beadványában vitatta a III. rendű alperes az addig elismert követelés összegszerűségét, a késedelmi kamat mértékét - azonban a védekezését megalapozó tények előadása nélkül.

Helytálló álláspontra helyezkedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor a beszámítási kifogás előterjesztésén túl tételes, értékelhető alperesi ellenkérelem és bizonyítékok, bizonyítási indítványok hiányában a III. rendű alperesi elismerés alapján és a II. rendű alperesi vitatás hiányában valónak fogadta el a keresetben felhozott tényeket a Pp.163.§ (2) bekezdésében foglaltak szerint.

A III. rendű alperesi ellenkérelem továbbá az eljárás fellebbezési szakaszában sem pótolható joghatályosan, az ilyen tartalmú fellebbezési előadás pedig nem minősülhet az egyebekben is a Pp. 235.§ (1) bekezdésében foglalt korlátok között előterjeszthető új ténynek, bizonyítéknak sem, ezért az alperesi fellebbezésben, illetve fellebbezés kiegészítésében foglaltak nem voltak figyelembe vehetők.

A másodfokú bíróság a III. rendű alperesnek az eljárás fellebbezési szakaszában a felperesi jogvesztésre vonatkozóan a Ptk. 273.§ (1) bekezdése alapján előterjesztett kifogásával a Pp. 235. §-ának (1) bekezdésében foglalt rendelkezések alapján érdemben nem foglalkozhatott, figyelemmel arra, hogy a készfizető kezes elleni perben a jogvesztést a bíróság nem hivatalból vizsgálja és az ellenkérelem alapjául szolgáló tényeket, valamint azok bizonyítékait olyan időben kell megjelölni, amely a per állása szerint a gondos és az eljárást elősegítő pervitelnek megfelel.

Rámutat azonban az ítéletábra, hogy a Legfelsőbb Bíróság az 1/2010. PJE határozatban kimondta, hogy a jogosult által a készfizető kezes ellen a főkötelezettel szemben bekövetkező jogvesztést megelőzően indított perben a készfizető kezes a készfizető kezesség jogi jellegével ellentétes

kifogásokra nem hivatkozhat. Így nem hivatkozhat a főkötelezettal szemben annak folytán bekövetkezett jogvesztésre, hogy a jogosult a követelését a főkötelezettal szemben indult felszámolási eljárásban határidőn belül nem érvényesítette. A felszámolási eljárásban bekövetkező jogvesztés az ellene ezt megelőzően megindított perben a készfizető kezest a teljesítés alól nem mentesíti, mert a jogvesztést saját szerződésszerű magatartásával (a jogosult követelésének teljesítésével) elháríthatta volna.

Így amennyiben a Cstv. 37.§ (3) bekezdése szerint a felperes követelése I. rendű alperessel szemben az igénye bejelentésére előírt jogvesztő határidő elmulasztására figyelemmel véglegesen meg is szűnt, a per adatai szerint a készfizető kezesekkel ezt megelőzően megindított perre figyelemmel a készfizető kezes alpereseket mindez a teljesítés alól nem mentesíti. Ha ugyanis a készfizető kezes már késedelembe esett (vele szemben a követelés ugyanakkor válik esedékessé, mint a főkötelezettal szemben), akkor ez kizárja azt, hogy a Ptk. 276.§ (2) bekezdése szerint a követelés a jogosult hibájából váljon behajthatatlanná.

Alaptalan a III. rendű alperesnek az a fellebbezési hivatkozása is, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megsértette a Pp. 221. § (1) bekezdésének az ítélet indokolása tartalmára vonatkozó előírásait.

A III. rendű alperes fellebbezési érvelésével szemben az elsőfokú bíróság ítélete ugyanis - az 5. oldal 4. bekezdésében - tartalmazza a III. rendű alperes által hiányolt permegszüntetésre, a jogerős 20. sorszámú végzésre vonatkozó megállapítását.

Nem szenvedett tehát az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása olyan hiányosságokban, amely miatt az ítélet hatályon kívül helyezése indokolt lenne.

Mindezekre tekintettel a ... Ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel támadott rendelkezéseit annak helyes indokainál fogva a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A III. rendű alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 380.200 forint fellebbezési illeték megfizetésére az Itv. 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles.

A fellebbezési illeték mértékét az ítélet tábla az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

Pervesztessége folytán a III. rendű alperes köteles az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére is a Pp. 239. § alapján alkalmazandó 78. § (1) bekezdés alapján, amelynek mértékét az ítélet tábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján állapította meg a csatolt ügyvédi megbízási szerződésben kikötött megbízási díjnak megfelelően 50.000 forint + a fellebbezési érték (4.752.210 forint) 10%-ának alapul vételével áfával növelten.

Budapest, 2015. május 8.

Nyíróné dr. Kiss Ildikó s.k.
a tanács elnöke

Dr. Pusztai Anita s.k.
előadó bíró

Dr. Örkényi László s.k.
bíró

A kiadmány hitelével:

